

tagelser fra de givne Regler, for saa vidt uopdyrkede Jordstrækninger paa enkelte Steder maatte gøre saadant fornødent (§ 17).

Ligesom Rentekammeret imidlertid ved Kgl. Resol. af 5te Juli 1815 var blevet bemyndiget til at meddele Bevillinger ad mandatum paa Bøndergaardens Nedlægning ved Udstykning, saaledes har man ogsaa anset sig bemyndiget til i Genhold til samme Resolution at meddele lignende Bevillinger til Bøndergaardens Udstykning, uden at en Hovedparcel af befalet Størrelse bliver tilbage, og har saavel Rentekammeret som Indenrigsministeriet, naar Omstændighederne have talt derfor, tilladt, at Parceller bebygges, uagtet deres Tilliggende ikke udgjorde  $1\frac{1}{2}$  Td. Land til Takst 24.

Den Amtmanden tidligere overdragne Bemyndigelse til at meddele foreløbig Tiladelse til Udstyninger er bortfalden (§ 13), men Udstyninger blive at approbere af Indenrigsministeriet, og intet Skøde paa udstykkede Godder maa antages til Tinglæsning, medmindre det er forsynet med Amtmandens Paategning om, at Approbation er meddelt paa Afhændelsen (Fdg. af 25de Juni 1810 § 7), ligesom et Kort over Parcellen i Overensstemmelse med Plakat af 21de April 1848 § 2 skal følge med Skødet.

Endelig er der givet nærmere Bestemmelse saavel om den Fremgangsmaade, der bliver at følge ved Parcellernes Skjoldfætning efter foregaaende Takstation (Lov af 4de Juli 1850) og Beregning, som angaaende hvad der bliver at iagttage med Hensyn til Matrikulens Vedligeholdelse samt Fordelingen af Udredelse af Statter og offentlige Byrder m. v.

De ovenanførte Regler ere kun komne til Anvendelse, naar Parceller afhændedes til Ejendom eller Arvesæfte, men ikke i de Tilfælde, hvor blot Fæsteoverdragelse fandt Sted, og heller ikke i andre Tilfælde, hvor en Del af en Ejendom overdroges i Brug paa anden Maade, medmindre Overdragelsen skete paa længere Tid end 50 Aar, da Udstykningslovgivningen i saa Fald ifølge Plakat af 21de April 1847 er kommen til Anvendelse.

Af hvad ovenfor er forklaret fremgaar, at den ældre Udstykningslovgivning ikke omfattede Omdeling af Fæstegods, men det stod Godsejeren frit for ved Fæsteledighed eller med vedkommende Fæstere's Samtykke at omdele Jorderne som han fandt for godt, naar blot ingen Gaard nedlagdes undtagen i de lovbestemte, i Forordningerne af 25de Marts 1791 og 27de Septbr. 1805 § 11 omhandlede Tilfælde. Ved Indførelsen af den i Fdg. af 25de Juni 1810 §§ 11—14 indeholdte Kontrol ere samtlige Besiddere af Gods, der skal bortfæstes, forpligtede til at lade Hartkorn og Jorder beholde et rigtigt Forhold til hinanden, men det stod Godsejeren fremdeles frit for, efter egen Overbevisning om hans Gods's Tarv, og naar indtræffende Fæsteledighed eller frivillig Forening med en Fæster gav ham den fornødne Raadighed, at forøge eller formindste en Gaards Jordtillæg og i nøjagtigt Forhold dertil dens Hartkorn, uden at være underkastet anden Indskrænkning end den nys berørte, at ingen Gaard nedlagdes. Da derfor Fdg. af 3dje Decbr. 1819 havde bestemt et Minimum af Jordtillæg, som skulde blive tilbage ved en Gaard, blev det Spørgsmaal i sin Tid optastet, om denne Forordning ogsaa kunde antages at være gældende for de Omdelinger af Jord og Hartkorn, som en Godsejer foretager paa sit Fæstegods, men Spørgsmaalet blev afgjort ved en Kgl. Resol. af 26de Septbr. 1835, som bifaldt Rentekammerets Indstilling om, at det i saa Henseende indtil videre skulde have sit Forblivende ved de i Fdg. af 25de Juni 1810 indeholdte Bestemmelser, ifølge hvilke, som anthydet, enhver Omdeling af Fæstegods med Kort og Beregning skal legitimeres for Rentekammeret, nu Indenrigsministeriet, m. v., saavel til Matrikulens Vedligeholdelse som for at Kontrol kan føres med, at ethvert Fæstested har det til dettes Tilliggende svarende Hartkorn, og at dette er rigtigens anført i Fæstebrevet; og endelig maa intet Skøde eller Adkomstbrev, hvorved Fæstegods afhændes til Ejendom, hvorunder tillige forstaaes Arvesæfte med Ret til at sælge og pantsætte, eller udgaar fra samlet Gods, antages til Tinglæsning, førend vedkommende Amtmand har paategnet samme, at paagældende for Ministeriet har godtgjort, at hvert enkelt Sted har det samme tilkommende Hartkorn, til hvilket Bevis nu udfordres det i Plakat af 21de April 1848 omhandlede Kort.

At der ved disse Bestemmelser om Fordejdendommens Nedlægning, Sammenlægning og Udstykning gives forskellige Regler for Hovedgaardsjorder, Selvejer- eller Arvesæfte-